Θαύματα του Χριστού την ημέρα του Σαββάτου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2018

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ξανὰ καὶ ξανὰ διαβάζουμε στὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὴν ὀργὴ ποὺ προκάλεσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς πραγματοποιώντας μιὰ πράξη ἐλέους, **ἕνα θαῦμα τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου**. Καὶ δὲν βοηθάει σὲ κάτι ἄν θέσουμε στὸν ἑαυτό μας τὴν ἐρώτηση:**Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ συνεχῶς, μὲ τέτοια ἐπιμονή;** Θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε γίνει γιὰ νὰ ἀμφισβητήσει ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν γύρω Του; Γιὰ νὰ τοὺς προκαλέσει; Θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἁπλὰ μιὰ παιδαγωγικὴ πράξη;

Πιστεύω ὅτι κρύβονται πολὺ περισσότερα στὴν πράξη Του. Ὁ Κύριος δημιούργησε τὸν κόσμο σὲ ἕξι ἡμέρες· τὴν ἕβδομη ἡμέρα ἀναπαύτηκε ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὸν μόχθοΤου. Ἀλλὰ τι συνέβη τότε στὸν κόσμο; Ἡ ἕβδομη ἡμέρα ἦταν ἡ μέρα ποὺ ὁ κόσμος περιῆλθε στὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσει στὴν ὁλοκλήρωση του καὶ ἡ ἕβδομη ἡμέρα, τὸ Σάββατο τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία καταρέει ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐργασθεῖ μόνος του, καθὼς λέει ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, «Ὁ πατὴρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι», δείχνει τὴν ἐργασία Του στὸν Υἱό Του γιὰ νὰ τὴν ὁλοκληρώσει. Καὶ σὲ ἕνα ἄλλο ἐδάφιο μᾶς διδάσκει, μᾶς λέει ὅτι ἡ κρίση Του εἶναι ἀληθινὴ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ δική Του κρίση· ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Πατέρα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση ποὺ κηρύττει.

Καὶ ἔτσι, ἡ ἱστορία εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ὁδηγηθεῖ ἀπὸ τὴ σοφία, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Συμβαίνει αὐτὸ ἐπειδὴ τόσο συχνὰ ἀναζητοῦμε τοὺς δικούς μας δρόμους, ἐπειδὴ δὲν ἀναρωτιόμαστε ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ, πῶς ὁ κόσμος ἔχει γίνει τόσο ἄσχημος, τόσο τρομακτικὸς, καὶ τραγικός.

Ὑπάρχει ἕνα Ἑβραϊκὸ ποίημα ποὺ περιγράφει τὴν δυστυχία αὐτοῦ τοῦ κόσμου ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν φέρει τὴν χαρὰ τοῦ Θεοῦ· λέει τὸ ποίημα ὅτι ὁ Ἄνθρωπος ἔπαψε νὰ πιστεύει στὸν Θεὸ καὶ ἡ ἀγάπη ἄφησε αὐτὸν τὸν κόσμο. Οἱ ἄνθρωποι κρεμάστηκαν στὰ δάση, πνίγηκαν στὶς λίμνες, στὰ ποτάμια. Ὁ Οὐρανὸς δὲν καθρεφτίζεται στὶς λίμνες, στὰ δάση· τὸ πουλὶ δὲν τραγουδάει πιὰ τραγούδια τοῦ παραδείσου, καὶ ἴδιος ὁ Προφήτης ἔγινε στὸ βάθρο του ἕνα ἁπλὸ ἄγαλμα.

Αὐτὸ δὲν ἔχουμε γίνει; Ὄχι ἀγάλματα ἀλλὰ τόσο ὅμοιοι μὲ τὴν γυναίκα τοῦ Λὼτ ποὺ στράφηκε πρὸς τὰ πίσω κι ἔγινε στήλη ἅλατος. Παραμείναμε ἁλάτι καὶ ἀκόμα εἴμαστε ἀπολιθωμένοι, ἀκίνητοι, δὲν φέρουμε εἰς πέρας τὸ ἔργο μας. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς δείχνει ξανὰ καὶ ξανὰ, καθὼς ἐργάζεται μέσα ἀπὸ τὰ θαύματά Του, τὶς πράξεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπόνιας τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, αὐτὸς ποὺ εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ πλήρη ἑνότητα μὲ τὸν Θεό, ποιὸς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ρόλος μας: νὰ ἀναλάβουμε τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, σὲ ὅποια περίπτωση κι ἄν βρισκόμαστε, καὶ νὰ τὴν βαστάξουμε στοὺς ὤμους μας μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἀγάπης καὶ ἐλέους.

Ἕνας Δυτικὸς συγγραφέας ἔχει πεῖ ὅτι Χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει ἀναθέσει τὴν φροντίδα τοῦ κόσμου Του καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐκπληρώνουμε τούτη τὴ βασικὴ, κεντρικὴ ἐντολή, **νοιαζόμαστε;** Ἴσως νοιαζόμαστε δείχνοντας φροντίδα, ἴσως νοιαζόμαστε μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἔννοια. Καὶ τότε, αὐτὴ ἡ ἑβδομη ἡμέρα ποὺ ὁ Θεὸς ανέθεσε μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἐλέους καὶ ἀγάπης αὐτὸν τὸν κόσμο στὴν φροντίδα μας, μπορεῖ νὰ γίνει ἀκόμα ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ Πόλη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ χτίστηκε δίχως Θεό, ποὺ τόσο συχνὰ μοιάζει μὲ τὸν Πύργο τῆς Βαβέλ, ἴσως ἀκόμα ν’ ἀποκαλυφθεῖ καὶ νὰ πλησιάσει τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἁγιότητα τῆς Πόλης τοῦ Θεοῦ ὅπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀληθινὸς Θεὸς ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, καλεῖται νὰ γίνει πολίτης, νὰ γίνει ἡ καρδιά της, ἀλλὰ ἐπίσης ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς.

Δὲν εἶναι αυτὸ τὸ κάλεσμα ἀρκετὰ σπουδαῖο; Δὲν μᾶς ἐμπνέει ἀρκετὰ ἡ πίστη τοῦ Θεοῦ σ’ ἐμᾶς; Πρόκειται ν’ ἀπορρίψουμε τὴν ἐλπίδα Του, ν’ ἀπορρίψουμε τὴν ἀγάπη Του γιὰ μᾶς ἤ γιὰ τοὺς ἄλλους; Ἤ πρόκειται νὰ μάθουμε ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ὁ Χριστὸς ἐκπληρώνει τὸν ἀνθρώπινο προορισμό Του τὴν ἡμέρα του Κυρίου, δὲν θὰ μάθουμε ἀπὸ Αὐτὸν καὶ μαζὶ μ’ Ἐκεῖνον νὰ κτίζουμε τὸν κόσμο ποὺ ὁ Θεὸς ὀνειρεύτηκε καὶ ποὺ ἀκόμα ἀγαπᾶ μέσα στὶς θλίψεις του καὶ τόσο συχνὰ στὴν προδοσία μας!

Ἄς μάθουμε ν’ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐνεργά, νὰ σηκώνουμε τὸ φορτίο ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ν’ ἀκοῦμε τὸν ζωντανὸ Θεὸ ὅταν μιλάει, ν’ ἀκοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ἐνέργεια, νὰ κοιτάζουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς Του καὶ ἄς γίνουμε ἐκείνοι ποὺ θὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ θέλημα Του καὶ θὰ ὁδηγήσουν τὸν κόσμο στὴν τέλεια ὁμορφιὰ ποὺ εἶναι τὸ θέλημά Του! Ἀμὴν.

(Πηγή: agiazoni.gr)